

jari järvelä

tammi

TYTTÖ JA ROHTA

jari järvelä

TYTTÖ
JA **ROTTA**

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

JARI JÄRVELÄ

- Bambi ja muita novelleja, 1995
Nuorikko ja muita novelleja, 1996
66 luuta, 1998
Lentäjän poika, 1999
Veden paino, 2001
Paljon on Afrikasta kertomatta, 2002
Pieni taivas, 2004
Kansallismaisema, 2006
Romeo ja Julia, 2007
Mistä on mustat tytöt tehty?, 2009
Zombie, 2010
Château Inkeroinen, 2012
Parempi maailma, 2012
Tyttö ja pommi, 2014
Särkyvää, 2014

*"Imagine a city where graffiti wasn't illegal...
and stop leaning against the wall – it's wet."*

BANKSY

I

JÄÄROTAT

Miinus 24 tuntia

S-Bahnin kolisevassa vaunussa matkasi kanssani neljä parasta ystävääni. Ainoa ystävääni. Kahdenkymmenen neljän tunnin sisällä meistä olisi kaksi kuollut ja kolmas makaisi asfaltilla jalka paskana.

Se kolmas olisin minä.

Olimme valmiit iskuun, hajaantuneet eri puolille valkosipulilta lemahtavaa junanvaunua. Kaksi asemanväliä, näytti Kielletty. Se naamioi eleen ohimon rapsutukseksi.

Yö oli taittumassa aamuksi.

Kielletyllä oli sylissä sadetakki, se nojasi vaunun pätyyn, jotta me kaikki nähtäisiin hänet koko ajan. Se oli luvannut antaa ratkaisevalla hetkellä signaalin.

Se luki kirjaa, silmäili vaunun nytkähtäessä välillä ylös, tsekkasi missä kohtaa juna kulki ja käänsi sitten sormean nuolaisten sivua.

Tarkkaavainen olisi huomannut lukijassa parikin kummalista asiaa: miksi punaposkinen rumilus kuskasi sadetakkia kesäaamuna, kun kaupunkiin oli luvattu päiväksi 99 prosentin todennäköisyydellä selkeää taivasta ja alkavaa helleputkea? Toinen: miten sama mies pystyi lukemaan kirjaa, jota piteli ylösalaisin kädessään?

Ja vielä: miksi viidellä vaunussa matkustajalla oli kaula-
saan shemaghit, palestiinalaishuivit?

Ei Kielletty pystynyt lukemaan. Se oli unohtanut silmä-
lasit kotiin. Sitä jännitti. Rataväli oli uusi, ja on aivan eri asia
tehdä isku valoisaan aikaan kuin yöllä. Tämä oli ensimmäi-
nen päiväiskumme. Välttämätön sellainen, Kielletty oli pai-
nottanut. Me tarvittiin materiaalia valossa. Sen takia me yön
lapset olimme liikkeellä vasta aamunkoitteessa.

Sadetakki oli sen suojapeite. Sillä oli kahisevan kankaan
alla piilossa teräväkärkinen kivityömiehen vasara.

Tullessaan vaunuun se oli kiinnittänyt valvontakameran
linssin päälle mustan tarran. Peukalonpainalluksella, joka oli
nopeampi kuin Klitshkon oikea suora.

Mustia pyöreitä tarroja meillä oli jokaisella housun-
taskussa. Ne olivat meidän jobissa yhtä välttämättömiä kuin
kauppiaalla rintataskussa rivi kyniä.

Katselin ympärillä istuvia viattomia ihmisiä, ne eivät aavis-
taneet mitä kohta tapahtuisi.

Minua vastapäätä istuva pariskunta riiteli penkki tutisten.
Kaitakasvoisen naisen hiukset ylettyivät olkapäille, se oli
juuri ilmoittanut että menee leikkaamaan ne siiliksi. Mies
oli vastustanut kiivaasti ja vaatinut, että nainen kasvattaisi
hiuksensa ristiselkään asti. Riita oli edennyt siihen vaihee-
seen, että molemmat mulkoilivat toisiaan kylmästi kuin talvi-
horteiset kampelat. Välillä ne näyttivät käsillään oikeaa hius-
ten pituutta kuin kyseessä olisi ollut virallisen metrin mitan
kalibrointi.

Vieressäni kyhjötti kuusikymppinen lommoposkiäijä,
jonka jalat olivat niin lyhyet että heiluivat pari senttiä lattian
yllä. Sillä oli päässään sammalenvihreä lieritön suikka, jossa

oli mustavalkea sulka, samanlaista Robin Hood oli varmasti käyttänyt Sherwoodin metsässä seikkaillessaan. Marjakuusesta vuoltujen nuolten sijasta lommoposki ampui lattialle kuteja, joita se kaivoi nenästään.

Mitä hänen nekrologiinsa kirjoitettaisiin, jos juna nyt suis-tuisi raiteiltaan?

MIES, JOKA AMPUI ELÄMÄNSÄ VIIME HETKET RÄKÄ-PALLOJA.

Juna hiljensi asemalle. Kukaan ei jäänyt pois, mutta sisään tuli äiti lastenrattaiden kanssa.

Paska valinta. Tämä vaunu. Niitä elämä on täynnä. Sitä soi-maa itseään huonoista tsoisseista, mutta kaikista kehoimpia valintoja ei edes tajua tehneensä.

Kielletty antoi äidille tilaa, siirtyi pitämään kiinni pysty-tangosta.

Juuri ennen liukuovien sulkeutumista vaunuun harppasi naispoliisi. Se kävi haukotellen istumaan käytävän toiselle puolelle. Puristin nilkoilla kangaskassia tiukemmin jalko-jeni väliin.

Tsekkasin Kielletyn suuntaan, se keskittyi ylösalaiseen pökkariinsa.

Juna kiihdytti ja kerrostalojen seinät viuhuivat ohi. Kun siristin silmiä, vielä palavat katuvalot muuttuivat katkeamat-tomaksi helminauhaksi.

Vorkuta istui kahden penkkirivin päässä minusta, Aljosha oli torkkuvinaan hänen takanaan. Molemmat pudistivat nais-poliisin takaa päätään Kielletyn suuntaan.

Kielletty ei ollut huomaavinaan. Se käänsi kirjan sivua ja jätti samalla etusormen hetkeksi pystyyn. Seuraava pysäkin-väli.

Juna oli puolityhjä, varhaiset työmatkalaiset pesivät vasta hampaitaan ja puristelivat peilin edessä mustapäitä.

Naispoliisi haukotteli ja tarkasteli yläpuolista reittikarttaa happamasti kuin veroilmoitusta. Sen vyössä oli pistooli, nahkakotelon reuna oli kulunut kuin kytä olisi harjoitellut ahkerasti aseiden vetämistä.

Juna pysähtyi seuraavalle pysäkille. Puristin käsiä rystyset valkeina nyrkkiin, sen lähemmäs en rukoilua päässyt, ja toivoin että naispoliisi hyppäisi kyydistä.

Se veti vaaleat hiuksensa poninhännälle ja jäi.

Vaunuun harppasi toinen poliisi, mies. Se kävi juttelemaan naiskytän kanssa.

Irvistin Kielletylle, se oli sulkenut kirjan ja tavasi hartaana takakantta kuin siitä löytyisi Isä meidän -rukouksen kauan kadoksissa olleet säkeet. Sadetakin se oli nostonut kainaloonsa.

Hikosin kuin Saharassa, vaikka raollaan olevista vaununikkunoista virtasi sisään viileää koksinhajuista tunneli-ilmaa. Keinonahkainen penkki pyllyni alla oli litimärkä.

S-juna erkani asemalta, betonisessa melumuurissa oli syvä kuoppa ja kuopassa hehkui keltainen läiskä, ihan kuin joku olisi onnistunut louhimaan hakulla muurin sisuksista kimpaleen kultaa.

Välittömästi junan lähdettyä Vorkuta nousi ja asteli kohti välikköä ja Kiellettyä. Ne sähisivät vaimeasti keskenään, kunnes Kielletty tempaisi hätäjarrua. Vaikka olin varautunut äkkipysähdykseen, se tuli niin yllättäen, että lensin vastapäätä riitelevän pariskunnan syliin. Mies piti juuri kiinni tyttöystävänsä hiuksista, se kiskaisi niistä kaatuessaan tukon irti. Kiista kampanuksen pituudesta tuli ratkaistua. Tyttö kirkui kivusta.

Kytät olivat kumahtaneet molemmat nurin, miesslurkki oli lyönyt päänsä pystytankoon, se piteli kontillaan ohimoaan.

Kun kompuroidin käytävälle, Kielletty oli jo vääntänyt vaunun ovet auki. Olin viimeinen, joka ehti ulos, Koskelokin oli sujahtanut ennen minua. Saman tien Kielletty hakkasi vasarallaan vaunun ovien alle kymmensenttiset teräskiilat niin, että ovenpuoliskojen väliin jäi nyrkinlevyinen rako. Ovia oli mahdoton saada auki tai kiinni niin kauan kuin kiilat jumittivat ovet paikoilleen. Kielletty kiisi jo eteenpäin ja löi kiiloja muiden ovien hahloihin, ettei niitä pystyisi vääntämään sisältä auki.

Koskelo kuvasi koko ajan.

– Shemagh, se sanoi. Nostin huivin ylemmäs ja kietaisin sen pään yli niin, että kasvoistani jäi näkyviin vain muutama millin vaakasuora rako silmien kohdalle. Vedin ohuet kirurginhanskat käteen.

Niin kauan kuin yksikin ovi oli raollaan, juna ei pystyisi lähtemään. Varojärjestelmä esti sen.

Junassa oli neljä vaunua. Minulla oli vastuu kahdesta kyljestä, Aljoshä ja Vorkuta maalasivat muuta junaa. Kielletyn työ oli estää ihmisten pääsy ulos ja Koskelon kuvata koko operaatio.

Aloitin vaunusta jossa olin matkustanut. Suihkutin sähkönsinistä sahalaitaa ja valkeita lumiläiskiiä, sen keskelle nopeasti mustalla tekstin

ICE RATS

Wraittasin yli ikkunoiden, peitin niistä tuijottavien ihmisten kasvot jäänhohteisten värien alle. Joku kuvasi sisäpuolelta kännykkäkameralla.

Kohensin huivia. Spreijasin lasin peittoon.

Naispoliisi takoi sisäpuolella ikkunaa. Se huusi lopettamaan. Siinä hän käski.

– Kaksi minuuttia aikaa, Kielletty ilmoitti.

Vartijat tulisivat paikalle viidessä minuutissa. Meidän piti saada työ valmiiksi neljässä.

Viskasin tyhjentyneen purkin radanvarteen. En ehtinyt seurata miten muut etenivät. Otin uuden sinisen, toisessa kädessä suihkusi kannu valkoista, maalasin kahdella kädellä yhtä aikaa.

Juna muuttui vähä vähältä isoksi jääkimpaleeksi.

Joku tarttui olkavarteeni, kun maalasin viimeisiä ikkunoita. Naispoliisi oli työntänyt kätensä ovien välisestä kapeasta aukosta, sormet puristivat kuin tongit.

– Olet pidätetty, se sanoi.

Painoin spraypurkin mäntää, naisen kasvot muuttuivat sinisiksi, se irrotti otteensa. Käsi alkoi haparoida pistoolia vyöltä.

– Minuutti, Kielletty huusi.

Aloitin uuden purkin.

Jauhesammuttimella maalaaminen olisi nopeampaa, mutta jälki sotkuisempaa. Ja maalilla täytettyjä sammuttimia oli hankala kuljettaa junissa ilman että vartijat tai poliisit puutuivat peliin.

– Vartijat, Vorkuta huusi. – Näkyy.

Se säntäsi viimeiseltä vaunulta, virkapukuiset eteni pitkin radanviertä asemalta päin. Niillä oli koira mukana, se tem-

poi hihnassa ja väläytteli hampaitaan manalan kerberok-sena.

Mä pelkään koiria. Skidinä yksi puri mua, sen omistaja oli huolissaan vain siitä, ettei trimmatun pedon näyttelytasoi-set hampaat menneet pilalle upotessaan mustanahkaiseen lihaan.

– Go go go go, Kielletty huusi. Koskelo lähti viimeisenä, kuvasi lähestyviä vartijoita. Lopuksi se otti pitkän panoraaman maalatusta junasta. Juna ei ollut enää puna-beige S-Bah-nien normaaliin tapaan, vaan näytti Berliinin kaupunki-maisemaan eksyneeltä jääpuikolta, joka sähköi haaleassa aamun valossa kuin Lapin lumikentät.

Juoksin ohjaamon ohi. Aljosha oli spreijannut kuljettajan ikkunan umpeen ja vetäissyt mustalla lasiin kuskin kohdalle rotan kasvot suippoine kuonoineen.

– Jäärotta, Aljosha hihkaisi. – Forrrrever!

Susikoira haukkui, vartijat karjuivat takana ja komensivat meitä pysähtymään.

Ryntäsimme rataa pitkin sillalle, vasemmalla erotin kaulus-paitaisia puolizombeja, jotka astuivat kulmakahvilasta kupit käsissään. Unisina, hitaina, raskasposkisina, arkihuoltien pai-namina, tietämättä elämän sykkeestä ja sähinästä.

Kielletty kiri rinnalleni.

– Älä ajaudu niin keskelle, tossa kulkee sähköt, se huohotti.

Kielletty kiilasi kärkeen, se suunnitteli meidän pakoreitit. Sillä oli sähkömiehen koulutus, se näytti esimerkillään mihin piti astua. Sillan keskellä sen eteneminen näytti vanhalta videopeliltä, jossa pitää hyppiä joen yli kastumatta kiviä pit-kin, kun univormupukuinen gorilla heittelee kivenlohkareita kohti päätä.

Vartijat olivat pysähtyneet sillan päähän. Ne eivät uskaltaneet seurata sähköiskun pelosta.

Viikko sitten ne olivat päästäneet yöllä susikoiran irti ja hauveli oli käristynyt. Hurjistunut haukku oli katkennut räsähdykseen ja sihinään.

Pääsimme rataa myöten joen toiselle puolelle, laskeudimme rautatolppaan kiinnitettyjä kapeita metallitikkaita alas, mutkittelimme sokkeloisen varastoalueen läpi ja nousimme ohikulkevaan raitiovaunuun. Olimme vetäneet she-maghit kasvoiltamme ja tunkeneet ne taskuun.

– Sun naama on punainen, Aljosa sanoi minulle. – Pelottiko?

– Sä olet aivan helvetin kalpea, vastasin. – Pelottiko sinua?

– Mä olen aina kalpea, se mutisi.

Jäimme linjan päässä pois, kävelimme kymmenisen minuuttia talolle, josta puuttui osa pädystä. Palomuurissa oli iso aukko kuin seinä huutaisi. Aukossa erottui vessanpönttö ja putki joka lähti pöntöstä, putki katkesi viiden metrin korkeudessa.

Kerrostaloa oli alettu purkaa. Rautapallo oli heilahdellut halki ilman. Kesken kaivinkoneiden rouhinnan paikalle oli saapunut kahden salkkumiehen tuomana purkukielto. Kielletyn jonkun anarkistitaustaisen lakimieskontaktin rukaama väliaikainen kielto perustui väittämään, että talon kellarista oli löytynyt harvinaisia varhaiskeskiaikaisia artefakteja 900-luvulta, ajalta jolloin kaupunkia ei ollut nykytiedon mukaan edes perustettu, ja paikalla oli järjestettävä arkeologiset kaivaukset. Purkaminen oli keskeytynyt, ja kaksi kolmanesta talosta jäänyt pystyyn oikeuskäsittelyn ajaksi.

Uudesta asemakaavasta muistutti tällä hetkellä vain kerrostalon takana oleva tyhjä tontti, jolla seisovassa kyltissä esiteltiin lasiseinäistä Uuden Ajan Liikerakennusta. Talomme toisella puolella nousi vanha korkea makasiini, jonka pieniruutuisista ikkunoista suurin osa oli kivitetty rikki. Tiiliseinien halkeamat olivat täynnä pääskysenpesiä. Toimintaa makasiinissa ei juuri enää ollut, jos ei siivekkäiden pesimäpuuhia laskettu.

Meidän kerrostalomme oli julistettu asumiskelvottomaksi.

Tilanne oli ollut jäissä kahdeksan kuukautta, ja talon asukkaat olivat muuttaneet pois sillä aikaa, koska vesi oli katkaistu. Sähköt toimivat vain ajoittain.

Talon ullakko, tai se mitä siitä oli jäljellä, oli meidän valtakuntaamme. Alempana piti leiriä muutamissa tyhjentyneissä asunnoissa nistejä ja paperittomia. Toinen kerros oli täynnä autioituneita liiketiloja. Suurista unelmista muistuttivat vain messinkikyltit ovenpielessä. Pieni Taivas -nimisessä hierontapalvelussa pedin pehmusteet olivat muuttuneet hiirten yhdyskunnaksi. Patjan uumenista kuului jatkuva kimeä vikinä.

Yläkerrokset olivat kärsineet pahiten keskeytyneestä purkutyöstä.

Alaoven lukko oli rikki. Porraskäytävän tukki rautatankojen väliin viritetty vahva oranssi muoviverkko, jonka tarkoitus oli estää sisäänpääsy.

Ylös johtavat portaat oli teljetty poikittain hakatuin laudoin, niihin oli kiinnitetty kyltti jossa kerrottiin kolmella kielellä: KIELLETTY! SORTUMAVAARA!

Siitä Kielletty oli ottanut nimensä.

Miinus 19 tuntia

Makasin kuhmuisella patjalla. Koskelo oli liimautunut Aljosahan kanssa tietokoneiden ääreen. Koneita oli kaksi. Kielletty oli hankkinut kuvaputkimonitorit ja itse masiinat toimistojen roskalavoilta, kun firmat olivat uusineet kalustoaan. Parissa pahvilaatikossa oli samoilta lavoilta nyysättyjä emolevyjä, grafiikkakortteja, kiintolevyjä, muistikortteja ja kahmaloitain varaosia näppärän nikkarin käyttöön.

Tietokonepöytänä oli tiilikasojen päälle käännetty ovi, jonka ripa tökötti monitorien välissä pystyssä. Ovenkahvan ympärille Koskelo ja Aljosha olivat kierittäneet pöydällä ajellehtivät johdot. Yhteen puiseen ovipeiliin oli maalattu kyynelhehtivän naarasleijonan kuva, leijonaa lävistivät nuolet.

Leijonamaalaus oli ollut ovesa jo silloin kun saavuimme Berliiniin. Koskelo ja Aljosha kutsuivat työpistettään sen mukaan Leijonantappajaksi. Olin ihmetelty, että mitä helvettiä nimi liittyy mihinkään. Aljosha oli selittänyt, että maailmassa vallitsi demokratian sijasta plutokratia: valta oli keskittynyt rikkaimmalle kansanosalle. Maapallo oli valtan- ja rahanhimon sairastuttama petoeläin, jota kohti ne lähettivät pöytänsä äärestä videoitaan tervehdyttävinä nuolina.

Kävin rapsuttamassa leijonan viiksikarvoja, seurasin hetken tikittävää laskuria. 57 000 katsojaa.

Koskelo oli leikannut videota jo raitiovaunumatalla ja iskenyt sen heti vintille päästyämme Youtubeen.

Neljän hengen porukkamme oli saapunut Berliiniin puolitoista kuukautta sitten. Minä, Koskelo, Aljosha ja Vorkuta.

Sitä ennen olimme asuneet viikkokausia Prypjatin aavekaupungissa Ukrainassa, Tšernobylin posahataneen ydinvoimalan kupeessa. Kaupunki oli julistettu elinkelvottomaksi, sinnekin oli pääsy Ehdottomasti Kielletty. Hyvin siellä oli pystynyt elämään.

Mä olin tehnyt siellä muistopiisiä Rustille, Koskelo oli valokuvannut autoita paikkoja. Aljosha ja Vorkuta olivat kulkeneet omilla poluillaan. Ne olivat käyneet Prypjatissa useasti aiemminkin. Olimme syöneet Vorkutan ja Aljoshan keräämiä korvasieniä ja pyydystämiä rusakoita ja katiskaan saamia haukia. Pari kertaa Vorkuta tarjosi rottapihvejä, niistä kieltäydyin ja kärsin kurnivasta mahasta ja sen kipristelyistä. Minusta tuntui joskus öisin, että tikitin ilman säteilymittariakin.

Olin poikennut kerran Koskelon vanavedessä johonkin hylättyyn prypjatilaiseen kotiin ja selannut pöydälle lähes kolmekymmentä vuotta aiemmin hylättyä sanomalehteä. Kellastuneessa valokuvassa futismaalivahti heittäytyi torjuakseen laukauksen. Menikö maaliin vai ei? En tiennyt, kun en osannut lukea kyrillisiä kirjaimia.

Päivät olivat pidenneet, ja kun olin saanut valmiiksi kolmen seinän kokoisen piessin, kiipesin usein asuinkerrostalon katolle ja lojuin kuumalla betonilla pääskysiä katsellen. Katossa oli halkeamia ja korkeimmat siellä kasvavat koivut

olivat kymmenmetrisiä. Tuhoutuneen reaktorin ympärille rakennettu betonikuori loimotti kaupungin laidalla kuin merestä nouseva valas.

Sitten Vorkuta ilmoitti, että meidän oli lähdettävä. Kaupunkia oli tulossa haravoimaan sotilasjoukkue. Tieto oli varma, ja vankila tai luoti odottaisi jos ne löytäisivät. Meidän piti hylätä suurin osa kamoistamme ja poistua yhtä nopeasti kuin muinaisten asukkaiden ydinsäteilyn alta.

Koskelo ehdotti Berliiniä. Kielletty oli sen vanha tuttu. Sillä oli kuulemma vireillä aina ”uusien mielenkiintoisia projekteja”.

Vaihtoehtoja ei juuri ollut. Vorkuta pyöri levottomana ympyrää, ja Aljosha oli parkkeerannut katolle entiselle auringonotto paikalleni tarkastelemaan taivaanrantaa.

Juna oli tuonut meidät juuri ennen keskiyötä Berliinin pääasemalle. Mutkikas matka Prypjatista oli kestänyt neljä päivää, viimeiseen junaan olimme hypänneet Varsovasta. Siellä Koskelo oli saanut yhteyden Kiellettyyn. Loppumatkasta yksi vaunumme pyöristä oli lukkiutunut ja olimme kiittäneet halki Berliinin itäisten lähiöiden kipinöitä ympärillemme singoten.

Koskelolla oli ollut mukanaan osoitelappu. Meiltä oli kestänyt puoli yötä löytää perille lähes raunioina olevaan kerrostaloon, jossa Kielletty majaili. Mittakaava ei ollut Koskelon vahva laji. Se oli päätelty kartasta että perille olisi kaksisataa metriä. Jaloissa tuntui kuin olisimme taivaltaneet maratonin. Aljosha esitteli kolmatta tuntia käveltyämme rakkojaan katulampun alla, yöperhoset surisivat valokehän ympärillä.

Kerrostalon kulmalla pyöri pillerihumalaista sakkia, jolla oli suuria vaikeuksia pysyä seisaallaan. Silti ne vaativat

meiltä rahaa. Yksi niistä heilutteli paskaista neulaa ja uhkasi tartuttaa meihin jokaiseen aidsin, jos lompakot eivät aukea.

Onnistuimme tunkemaan niiden ohi portaisiin. Neulamies horjui perässä. Se huusi, että me tunkeuduttiin sen kotiin. Jos me ei poistuttaisi heti, se hakkaisi meidät hengiltä. Sillä oli siihen oikeus, se vain suojeli kotiaan.

Olimme tavanneet yhden naapureistamme.

Kielletty oli meitä vastassa toisen kerroksen porrastasanteella, sinne kuului alakerran nistin hoilotus. Uusi vuokraisäntämme Kielletty oli pelottavan näköinen mies. Sillä oli vasen puoli kasvoja palanut pahasti ja iho oli täynnä pölmuja ja rusottava kuin Kielletty punastelisi. Vasemman silmän päällä roikkui luomi, jonka takia Kielletty näytti koko ajan torkkuvan.

Ei se punastellut eikä torkkunut. Se hengitti raskaasti, toi mieleen Tähtien sodan Darth Vaderin.

Se johdatti meidät läpi sokkeloisten käytävien ja portaikoiden. Viimeisiin portaisiin se vinkkasi muut ohitse, käski avata oven ja ryömiä varovaisesti oikealle.

Minut Kielletty kuitenkin pysäytti, sanoi ettei se tuntenut minua entuudestaan. Eikä sillä ole tapana päästää kotiinsa ketään jota ei tunne.

Se pyysi minua kertomaan itsestäni. Koskelo oli etukäteen kehottanut minua skippaamaan mielimusiikkini ja lempivärini ja menemään suoraan asiaan. Rykäisin ja kerroin, että olen tappanut kaksi ihmistä.

Vilkuilin ympärilleni. Seisoin kerrostalon murtuneilla rappusilla, rautatangot tunkivat läpi porrassetonista. Paikoitellen rakenteet olivat romahtaneet ja jäljellä oli vain puoli porrasta allaan musta aukko. Portaikon eteen oli vedetty

lautoja ja punakeltaista varoitusnauhaa, jossa luki

KIELLETTY! SORTUMAVAARA!

Kielletty istui nauhan toisella puolella, heilutteli jalkojaan pudonneen rappusen jättämässä onkalossa.

Kotkassa olin asunut Karhuvuoren lähiössä, jossa lähes puolet olivat työttömiä. Aluksi äidin kanssa, sitten Rustin. Mä ja Rust kämpättiin kellertävässä kerrostalossa, jonka seinien eristeet olivat niin olemattomat, että toiselta puolelta kuului naapurin pariskunnan tappelu ja toiselta nuoren kitaristin virtuositeettiaan vielä hakevat soittoharjoitukset. Aamuneljältä molemmat. Mua se harvoin haittasi. Olin siihen aikaan joko maalaamassa graffiteja tai jakamassa aamupostia.

Karhuvuoren koti tuntui Kielletyn kerrostaloon verrattuna palatsilta, Karhuvuoressa oli sentään kaikki ulkoseinät jäljellä. Tästä talosta puuttui kokonaan yksi pääty ja purkukuula oli heilahdellessaan rouhinut seinistä paloja irti niin, ettei satunnaisen oven avatessaan tiennyt ikinä astuiko eteiseen vai putosiko kymmenen metriä. Myös osa portaista ja sisäseinistä oli nuijittu alas.

Viereinen hissikuilu ammotti tyhjänä, ovet olivat auki mutta hissikoria ei näkynyt. Vain katkenneet vajjerinpäät heiluivat hiljakseen kuilussa käyvässä ilmvirrassa.

– Kerro perheestäsi, Kielletty sanoi hiljaisuuteen. – Oletko tappanut senkin?

– Äitini asuu Kotkassa. Se ennustaa puhelimesta korteista herkkäuskoisille hölmöille. Tai sitten se pullottaa kraanavettä, lisää siihen vesiväriä ja oreganoa ja kehuu, että pullossa on elämäneliksiiriä joka parantaa syövän. Uskoo itse-

**Berliini.
Puoliksi purettu kerrostalo.
Ullakon seinässä maalaus,
jonka signeeraus tekee siitä
mittaamattoman arvokkaan.**

**Metro.
Nuori nainen joka elää
graffiteille.
Ja kostolle.**

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 183431

84.2

ISBN 978-951-31-8343-1